

Marek Dočekal 5.A ZŠ Kunštát

Ahoj, jmenuji se Alex, je mi deset a můj příběh začal jednoho obyčejného dne, když jsem šel ze školy. Všiml jsem si, že v trávě něco leží a šel jsem se tam podívat. Byl to starý zrezivělý poklop.

Nejdivnější na tom bylo, že jsem tudy šel už mnohokrát, ale teprve teď jsem si ho všiml. Báł jsem se ho otevřít, ale risknul jsem to, protože bych si neodpustil, kdybych to nezkusil. Zvědavost byla silnější. Otevřít ho ale moc nešlo. Ten poklop byl hodně zarostlý, tak jsem vzal ze svého modrého batohu nůžky a odstříhal jsem jimi dlouhou trávu a pomalu ho otevřel.

Byla tam hrozná tma a smrdělo to jak v použitém a nespláchnutém záchodě, ale dalo se to přežít. Z mého batohu jsem vzal baterku, která nevím, jak se tam vzala a rozsvítil ji. Bylo tam vlhko a hodně myší a potkanů a všelijaké havěti. Pak mi došlo, že to je stará vyřazená kanalizace.

Udělal jsem pár kroků, ale pak jsem ztichl, protože jsem slyšel něčí cizí kroky a něco jsem zahlédl, jak se pár metrů přede mnou mihlo. Vypadalo to jako postava, která byla menší a měla na sobě bílý hábit od hlavy až k patě. Víc nebylo vidět. Šel jsem dál se strachem v očích, ale slyšel jsem, že někde za mnou něco jde. Otočil jsem se a zahlédl slabé světlo, které vycházelo jak z petrolejové lampy. Strach u mě sílil, srdce mi bouchalo jak o závod.

Protože se to ke mně začalo přibližovat, dal jsem se na útěk. Po chvíli jsem se zastavil, abych zjistil, jestli se ke mně přibližuje. Najednou jsem osobu uviděl blíž. Z očí jí vycházela bílá zář. Hrozně jsem se bál. Byla to postava chlapce přibližně stejně starého jako já. Chtěl jsem ho oslovit, ale bylo mi divné, co tady dělá. Najednou zmizel. Tak jsem rozsvítil baterku a rychle začal hledat východ.

Po krátké době hledání jsem ho našel a rychle jsem celý vyděšený vylezl ven. Hrozně se mi ulevilo, ale přemýšlel jsem dál. Utíkal jsem domů, ale našim jsem nic neřekl. Celou nos se mi zdály divné sny a pořád jsem viděl tu podivuhodnou postavu.

Ráno jsem to už nevydržel a vše jsem řekl mamince. Ta mi pověděla o tom, jak se tam před dlouhou dobou stala vražda malého chlapce. Že by to byl on? Vrtalo mi to stále hlavou, a tak jsem se ve škole svěřil kamarádům. Ti mi nevěřili, a tak jsme se hned po škole vybaveni baterkami vydali k tajemnému místu.

Rozsvítili jsme baterky a poklopem jsme opět vlezli dovnitř. Prohlíželi jsme všechna zákoutí – nikde nic nebylo vidět, ale po chvíli jsme zaslechli něčí kroky. Vylekali jsme se, jelikož se před námi zjevila postava malého chlapce v hábitu. Vylekaní jsme začali utíkat a křičet. Rozběhli jsme se do všech stran.

Bloudili jsme tmavými chodbami a volali na sebe. Nakonec jsme se vyděšení všichni sešli a začali hledat východ. Netrvalo dlouho a cesta ven byla před námi. Všichni jsme si venku oddechli a přemýšleli o tom, co jsme to viděli. Mně došlo, že to byl zřejmě duch zavražděného chlapce.

O tomto výletu jsme se už nikomu nezmiňovali a k poklopu jsme se už víckrát nevrátili. Strach v nás zůstal ještě po dlouhou dobu.